

Arrest

nr. 60 658 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 15 mei 2010, verklaart er zich op 19 mei 2010 vluchteling.

1.2. Op 28 januari 2010 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 31 januari 2010 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk

geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 17 december 2010 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielpprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de rechten van verdediging en de hoorplicht. Tevens werpt hij een manifeste beoordelingsfout op.

Verzoeker werpt op dat bij de administratieve stukken geen bewijs terug te vinden is dat de oproeping tot gehoor effectief werd overgemaakt. Hij meent dat er in geen geval geverifieerd kan worden of de oproeping tot gehoor effectief op zijn gekozen woonplaats werd overgemaakt.

Verzoeker meent dat in geen geval door de commissaris-generaal enig onderzoek is verricht naar zijn vrees voor vervolging bij een terugkeer naar zijn land, terwijl de commissaris-generaal door de door verzoeker ingevulde vragenlijst op de hoogte is van de problemen welke verzoeker in India kende.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op een correcte wijze werd opgeroepen voor een gehoorverslag en dat hij hieraan geen gevolg heeft gegeven. Er wordt niet aangetoond dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig heeft gehandeld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de rechten van verdediging merkt de Raad op dat de procedure bij het Commissariaat-generaal een administratieve is en geen jurisdictionele. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853, RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Verzoeker werd op correcte wijze uitgenodigd zodat hij de mogelijkheid gehad heeft zijn standpunt op nuttige wijze te komen toelichten.

Uit het administratief dossier blijkt wel degelijk dat verzoeker werd uitgenodigd voor een gehoor. De uitnodiging werd verstuurd naar de door verzoeker gekozen woonplaats, Limburgstraat, 22 te 9000 Gent. Als bewijs bevat het administratief dossier de enveloppe voor de oproeping van het gehoor met poststempel alsook met de vermelding 'niet afgehaald'.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoeker in toepassing van artikel 57/8 van de vreemdelingenwet op correcte wijze heeft opgeroepen. Aangezien verzoeker zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping, heeft de commissaris-generaal op grond van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet correct besloten tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het niet reageren op een oproeping zonder hiertoe enige overmacht aan te tonen, mocht de commissaris-generaal terecht besluiten dat een dergelijke houding blijk geeft van een desinteresse in de asielpprocedure, hetgeen onverenigbaar is met een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade op grond van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER